

HOOFDSTUK 10

ONZEKERHEID

Weer gaan we op zoek naar een ander adres. Van onze kennissen, de familie Hoekstra, horen we dat er een heel goede pensionstal in de buurt is. Deze stal heet Het Paardenhof. Dochter Nicole heeft zelf haar paard daar staan. Volgens moeder Hoekstra zijn de stallen oud, maar is de zorg heel goed. Ieder paard komt in een passend groepje te staan. De paarden komen veel buiten. Als er geen gras meer is, komen ze op een nieuw stukje wei te staan. Wanneer al het gras op is, worden de paarden buiten bijgevoerd. Het is een stal waar niet geroddeld wordt en de sfeer goed is. Dan zijn er nog een binnenbak, een buitenbak en een longeercirkel. Dat klinkt allemaal heel ideaal! Opnieuw gaan mijn moeder en ik eerst kijken. Voor mij voelt het niet goed, maar ik kan er mijn vinger niet op leggen. Mijn moeder vindt het juist wel een goede stal. Het verhaal van de familie Hoekstra klinkt ook goed. Moet ik toch maar mijn twijfels negeren?

Daarmee komt het volgende probleem om op te lossen. Hoe krijgen we Kaitlyn zo snel mogelijk bij Hannah weg? Een trailer hebben we nog niet en ik durf haar ook niet zo goed zonder hulp in te laden. Ze liep er altijd zo in, maar wat als het deze keer niet gaat lukken? Op het werk van mijn moeder heeft een collega paarden en een eigen trailer. Gelukkig heeft zij tijd om te helpen bij de verhuizing.

Op de verhuisdag is het heel warm en ik vind het opnieuw spannend. Wéér een verhuizing! Mijn vader en ik rijden voor de collega uit, om haar de weg te wijzen. Bij de opfok aangekomen, staat de auto van Hannah in de weg. Raar, ze weet hoe laat we komen en ze had gezegd er dan niet te zijn. Daarom parkeren we maar achter haar auto, omdat er verder geen plek is op de oprit. Ik haal Kaitlyn uit de wei en loop met haar naar de trailer. Ook nu zal ze haar paardenmaatjes nooit meer zien. Toch loopt ze goed mee en kan ik

haar de trailer in laten stappen. Totdat Hannah opeens uit de voordeur komt en zegt: "Auto's en trailer aan de kant, ik heb haast!" Ze neemt geen afscheid van ons en rijdt snel weg. Jammer dat het iedere keer zo moet gaan.

Als Hannah uit het zicht is, moet ik Kaitlyn opnieuw in de trailer zien te krijgen. Helaas vertikt ze het nu om erin te gaan. Komt dit omdat Hannah en haar vriendin te hard hebben gereden met de trailer? Is ze toen angstig geworden? Ze is altijd zo makkelijk in te laden. Wat ik nu ook probeer, ze gaat er niet in. De collega van mijn moeder komt op het idee een longeerlijn achter Kaitlyn te spannen. Zo loopt ze uiteindelijk met veel moeite de trailer in. Het zit mij niet lekker. Hoe kan ze zo bang zijn voor de trailer? Het hoort duidelijk niet bij een fase van uitproberen, maar lijkt meer op echte angst. Snuiven, een gespannen lichaam, onrustig. Er is vast iets gebeurd wat deze angst veroorzaakt.

Op het nieuwe adres aangekomen, haal ik Kaitlyn uit de trailer en krijg ik van pensioneigenaren Bertus en Bea te horen dat ik haar eerst op stal moet zetten. Ze zetten haar later buiten. We lopen de schuur in, waar oude en donkere stallen zijn. Kaitlyn krijgt helaas de achterste stal toegewezen, waar het nog donkerder is. Ik zet haar in de stal en moet daarna naar huis toe. Iets in mij zegt dat vanaf nu alles gaat veranderen.

Die avond ga ik toch nog even naar haar toe. Aangekomen bij de stal staat Kaitlyn alleen in de buitenbak op een hoopje hooi te knabbelen. Bertus en Bea vragen aan mij hoeveel brok Kaitlyn moet hebben. Bea is een stugge vrouw, over wie ik later hoor dat ze op de stal liever niet te veel aan haar vragen. Bea heeft vaak migraine, wat haar norsheid kan verklaren. Op de vraag hoeveel brok Kaitlyn moet, antwoord ik dat ze geen brok hoeft. Kaitlyn doet het al twee jaar goed op alleen hooi en hoeft nog lang niet aan het werk. Extra energie is voor haar niet nodig. "Ze moet toch echt wat brok," zegt Bea. "Alle paarden krijgen hier brok en anders kan ze hierdoor onrustig worden." Onverwacht stelt Bea voor om haar dan grasbrok te geven. Deze brokjes maken ze zelf van hun eigen gras en bevatten weinig suikers. Dit klinkt beter en ik stem toe. Bea

We beginnen met een rondleiding over het terrein en daarna met grondwerkcoëfeningen in de bak. Het voelt meteen vertrouwd. Marjolein neemt, in samenspraak met mij, het initiatief. Ze is kordaat en zeer paardvriendelijk. Ook heeft ze veel kennis, zonder haar mening op te dringen. Tijdens de grondwerkcoëfeningen geeft Marjolein aan dat Kaitlyn niet helemaal zuiver loopt. Ze ziet dat dit vanuit het rechterachterbeen komt. "Zie je wel," zeg ik. Sinds ik de dierenarts liet komen, heb ik dit gevoel de hele tijd al. Gek genoeg ziet de dierenarts niets en de masseuse vindt het steeds beter gaan. Het maakt mij erg aan het twijfelen. Zien Marjolein en ik het echt goed? Helpen de massages wel, of moet Kaitlyn beter onderzocht worden? Wat maakt dat niemand mij tot nu toe adviseert om dit te doen, ook Tinus en Jennifer niet? Ik weet nog even niet wat te doen, misschien heeft Kaitlyn alleen een slechte dag?

Toch vertrouw ik Marjolein bij alles wat ze zegt, vooral vanwege haar goede uitleg. Ik bedenk dat ik haar ook naar mijn zadel kan laten kijken. Nog steeds twijfel ik of het zadel goed past en tot nu toe ben ik altijd afgegaan op de mening van anderen. Eugene, Tinus en Jennifer zitten veel langer in het paardenwereldje dan ik. Zij hebben allemaal aangegeven dat het zadel perfect ligt. Als het zadel op Kaitlyns rug ligt, zegt Marjolein: "Maar dit zadel past helemaal niet." Weer klopt mijn gevoel en na haar uitleg is het ook echt duidelijk. Hoe is het mogelijk dat mensen met zoveel ervaring dit niet hebben gezien?

Ik besluit direct te stoppen met Tinus en Jennifer. Een niet passend zadel kan veel schade aanrichten. Als ze dit niet eens hebben gezien, twijfel ik aan hun kennis. Als het zadel is opgeruimd, brengen Marjolein en ik Kaitlyn naar de wei. Marjolein blijft haar nog een tijdje staan observeren en zegt dat Kaitlyn echt niet goed loopt rechtsachter. De masseuse komt over drie dagen weer, dan kan ik dit zeggen.

Maar ook nu weer ziet de masseuse dit niet en blijft ze bij haar mening dat het beter gaat. Ik besluit het maar even aan te kijken.

Omdat het zadel niet past, maak ik een afspraak met een passervice van boomloze zadels. De mevrouw van deze service moet van